

Po drugie, naruszenie art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu braku przedstawienia szczegółowych przyczyn odmowy udostępnienia każdego dokumentu. Przesłanki dla zastosowania wyjątku są spełnione, gdy dla każdego dokumentu w wyznaczonym terminie zostanie przedstawione szczegółowe uzasadnienie odmowy udostępnienia. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja odmówiła udostępnienia pozostałych dokumentów i wbrew wymogom rozporządzenia i orzecznictwa nie przedstawiła szczegółowego uzasadnienia odmowy udostępnienia.

Ponadto skarżący podnoszą naruszenie art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu braku konkretnego i indywidualnego badania treści każdego dokumentu. Przy ustalaniu, czy dokument lub jego część wchodzi w zakres wyjątku od ogólnej zasady, że wszystkie dokumenty mają zostać udostępnione, Komisja jest zobowiązana do zbadania treści każdego dokumentu konkretnie i indywidualnie. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja przyznała, że ta analiza nie została przeprowadzona względem żądanych dokumentów oraz, w zakresie w jakim została przeprowadzona jakakolwiek analiza, nie została ona udostępniona skarżącym.

Ponadto skarżący podnoszą naruszenie art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 z powodu bezprawnego zastosowania wyjątku z art. 4 ust. 3. Pierwotnie Komisja powołała wyjątek z art. 4 ust. 3 dla ok. 200 dokumentów. W dniu 9 lutego 2010 r., w dacie upływu terminu wyznaczonego w rozporządzeniu, Komisja nie udostępniła dokumentów. Aby móc powołać się na wyjątek z art. 4 ust. 3, Komisja musi wykazać, że dokument lub zawarta w nim informacja poważnie naruszyłyby jej proces podejmowania decyzji. Skarżący twierdzą, że dokumenty zawierające informacje środowiskowe dotyczące emisji do środowiska nie naruszyłyby poważnie procesu podejmowania decyzji przez Komisję oraz, w zakresie w jakim jakikolwiek dokument lub informacja spełnia przesłanki zastosowania wyjątku, za ujawnieniem przemawia interes publiczny.

Jednocześnie skarżący podnoszą naruszenie art. 4 ust. 6 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 z powodu zaniechania zakrycia dokumentów. Jeżeli Komisja odmawia udostępnienia żądanych dokumentów, musi rozważyć zakrycie, jeśli to możliwe, tych części, które w pozostałym zakresie spełniają przesłanki zastosowania wyjątku, oraz udostępnić części, które nie wchodzi w zakres wyjątku. Skarżący twierdzą, że Komisja nie rozważyła i nie dokonała zakrycia i w rezultacie nie udostępniła informacji lub części dokumentów, które w pozostałym zakresie powinny być udostępnione.

Wreszcie podnosi się, że pozwana naruszyła art. 4 ust. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 nie wyznaczając okresu stoso-

wania wyjątku z art. 4 ust. 3. Jeżeli Komisja odmawia udostępnienia żądanych dokumentów lub ich części, powinna wyznaczyć okres, w którym wyjątek ma zastosowanie. Skarżący twierdzą, że Komisja nie uwzględniła i nie ujawniła okresu, w którym obowiązywałoby dopuszczalne w pozostałym zakresie zastosowanie wyjątku.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

(²) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. L 264, s. 13).

(³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywę 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 140, s. 16).

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2010 r. — Conte i in. przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa T-121/10)

(2010/C 134/72)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Giovanni Conte (Pomezia, Włochy), Casa del Pescatore Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Włochy), Guidotti Giovanni & Figli Snc (Termoli, Włochy), Organizzazione di produttori della pesca di Civitanova Marche Soc. coop. rl (Civitanova Marche, Włochy), Consorzio gestione mercato ittico Manfredonia Soc. coop. rl (Cogemim) (Manfredonia, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci P. Cavasola, G. Micucci, V. Cannizzaro)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia.

— Obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej sprawie wszyscy skarżący są podmiotami gospodarczymi działającymi w sektorze rybołówstwa i podlegają obowiązkom wynikającym z zaskarżonego rozporządzenia.

Na poparcie swoich żądań podnoszą oni następujące zarzuty:

- 1) Artykuł 9 ust. 2 i 3, art. 10 ust. 1 i 2 zaskarżonego rozporządzenia są nieważne, w zakresie w jakim wprowadzają dla statków rybackich większych niż piętnaście metrów bezwzględny obowiązek posiadania podwójnego systemu monitorowania: monitorowania satelitarnego przewidzianego w art. 9 oraz dodatkowo systemu automatycznej identyfikacji. Są to dwa różne systemy pełniące zasadniczo tę samą funkcję. Obowiązek ten nie został odpowiednio uzasadniony. Ponadto narusza to zasadę proporcjonalności z punktu widzenia konieczności i odpowiedniego charakteru stosowanego środka. Poza tym obowiązek wyposażenia się w podwójny system monitorowania powoduje dla skarżących powstanie obciążenia finansowego, które nie jest uzasadnione żadną rozsądną potrzebą.
- 2) Artykuł 15 i art. 17 zaskarżonego rozporządzenia są nieważne, w zakresie w jakim wprowadzają dla statków rybackich o długości wynoszącej co najmniej 12 metrów obowiązek przesyłania określonych informacji raz dziennie i za każdym razem przed wejściem do portu lub nawet cztery godziny przed wejściem do portu. Zdaniem skarżących taki obowiązek jest nierozsądny, nieproporcjonalny i niemożliwy do wypełnienia. Zwłaszcza dla statków rybackich wykorzystywanych w połowach na małą skalę, w obszarach połowowych położonych w odległości kilku godzin rejsu od portu, obowiązek taki będzie niemożliwy do wykonania, chyba że statki będą oczekiwały przed wejściem do portu na upływ wymaganego czasu.
- 3) Systemy nadzoru i inspekcji są nieważne, w zakresie w jakim zaskarżone rozporządzenie wprowadza bezwzględny obowiązek zapewnienia dostępu do pomieszczeń statku oraz do plików i dokumentów elektronicznych, jak również bezwzględny obowiązek poddania się inspekcjom i udzielania odpowiedzi na pytania urzędników działających bez upoważnienia władzy sądowej i nie podlegających kontroli przez organy policji. W ten sposób naruszone są prawa do zachowania poufności, miru domowego i prywatności, a także prawo do obrony w ich różnych przejawach. Taka kontrola nie tylko narusza wymienione wyżej prawa podstawowe, ale poprzez swoją inwazyjność prowadzi do pozbawienia podmiotu gospodarczego prowadzącego działalność

w dziedzinie rybołówstwa, prawa do korzystania ze swobody działalności gospodarczej zagwarantowanej w traktatach założycielskich. Szczególną podstawą nieważności dotyczy art. 82, który przyznaje urzędnikom przeprowadzającym inspekcję prawo podjęcia działań zabezpieczających dowody dotyczące ewentualnego naruszenia.

- 4) Artykuł 73 ust. 8 zaskarżonego rozporządzenia jest nieważny, w zakresie w jakim przepis ten umożliwia państwom członkowskim obciążenie operatorów statków rybackich kosztami związanymi z prowadzeniem nadzoru. W tym względzie skarżący podnoszą, że przepis ten jest w sposób oczywisty nieważny, ponieważ jest sprzeczny z zasadą społecznego podziału kosztów koniecznych dla realizacji interesu publicznego.
- 5) Artykuł 92 zaskarżonego rozporządzenia jest nieważny, w zakresie w jakim wprowadza system przenoszący odpowiedzialność za ewentualne naruszenia, niezależnie od osoby sprawcy, na właściciela statku rybackiego i jego ewentualnych następców prawnych. Skarżący podnoszą w tym względzie, że jest to sprzeczne z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności, z zasadą ochrony własności prywatnej i z zasadą proporcjonalności, ponieważ nie zapewnia w rozsądny sposób uniknięcia obchodzenia systemu sankcji.
- 6) Artykuł 103 zaskarżonego rozporządzenia jest nieważny, w zakresie w jakim przewiduje, że nieprzestrzeganie przez państwo obowiązków przewidzianych w tym rozporządzeniu może spowodować zawieszenie pomocy finansowej przewidzianej w rozporządzeniach nr 1198/2006 ⁽¹⁾ i nr 861/2006 ⁽²⁾. Zdaniem skarżących zawieszenie pomocy oznacza przeniesienie odpowiedzialności z państwa na osoby prywatne, które są w tej sytuacji zmuszone ponosić niekorzystne skutki zachowania państwa. Taka forma przeniesienia sankcji narusza zasadę indywidualizacji kary i zasadę proporcjonalności.
- 7) Nieważne są art. 14 ust. 1, 2, 3, 4, 5, art. 17 ust. 1, art. 58 ust. 1, 2, 3 i 5, art. 59 ust. 2 i 3, art. 60 ust. 4 i 5, art. 62 ust. 1, art. 63 ust. 1, art. 64, art. 65, art. 66 ust. 1 i 3, art. 67 ust. 1 oraz art. 68 zaskarżonego rozporządzenia. W tym względzie skarżący twierdzą, że podstawą omawianego rozporządzenia jest wyłącznie art. 37 traktatu WE, który umożliwia ustanowienie wspólnej polityki w zakresie rybołówstwa, i że środki przewidziane w rozporządzeniu są zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy dotyczą polityki

w zakresie rybołówstwa ustanowionej na mocy różnych aktów przez instytucje wspólnotowe. Tymczasem wymienione wyżej przepisy nie odnoszą się do sektorów i gatunków objętych wspólną polityką w zakresie rybołówstwa i wobec tego wykraczają poza zakres zastosowania art. 37 TWE.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2006 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego
 (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 861/2006 z dnia 22 maja 2006 r. ustanawiające wspólnotowe środki finansowe na rzecz wdrażania wspólnej polityki rybołówstwa oraz w obszarze prawa morza

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia (WE) nr 207/2009 (¹), ponieważ zgłoszone oznaczenie nie stanowi bezpośredniego opisu oznaczonych nim towarów, oraz naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, ponieważ oznaczenie to wykazuje wymagane minimum charakteru odróżniającego.

- (¹) Rozporządzenie Rady z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2010 r. — Hartmann przeciwko OHIM (Complete)

(Sprawa T-123/10)

(2010/C 134/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Paul Hartmann AG (Heidenheim, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat N. Aicher)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 20 stycznia 2010 r. w sprawie R 601/2009-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „Complete” dla towarów z klasy 5 i 10 (zgłoszenie nr 7 432 024)

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Skarga wniesiona w dniu 17 marca 2010 r. — Lidl Stiftung przeciwko OHIM — Vinotasia (VITASIA)

(Sprawa T-124/10)

(2010/C 134/74)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Lidl Stiftung & Co. KG (Neckarsulm, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci M. Schaeffer i A. Marx)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: Vinotasia GmbH (Koblencja, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 14 stycznia 2010 r. wydanej w postępowaniu odwoławczym R 1054/2008-4;
- oddalenie sprzeciwu nr B 1 027 947, wniesionego w dniu 30 czerwca 2006 r., w zakresie, w jakim został on uwzględniony w decyzji Wydziału Sprzeciwów z dnia 30 maja 2008 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania przed Sądem Unii Europejskiej oraz postępowania przed Czwartą Izłą Odwoławczą Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory);